

daroval švagr, pilot od aerolinek. Jednou týdně jsem mu v pokoji utíel prach a zametl a převlékl mu postel. Alf nikdy nezvyšoval hlas, ale vždy se přesně vyjadřoval. Trpělivě mi vysvětlil pravidla nevolnictví, a když mi vždycky v pondělí v poledne předával seznam mých přestupků, měl v očích pečlivě nastudovaný výraz smutku. Ale každý týden se dobrovolně hlásil, že nás všechny potrestá a napráská nám na zadek, ke kterémužto účelu užíval naleštěného pádla z červeného cedru se znakem Wilsonovy university a s krásně vygravírovaným nápisem Beta Pi.

Uplynulo šedesát dní a já pořád ještě nedokázal zaběhnout míli za sedm minut, jak to vyžadovala fakulta tělesné výchovy. Musel jsem se hlásit na trénink každé odpoledne. Obíhal jsem čtyřikrát hřiště, doprovázen skandováním – do toho, metr k metru, Wilsonáci, do toho, huráá!

Pokud jde o akademickou činnost, zapsal jsem si přehled anglické literatury, světové dějiny, logiku, francouzštinu a geologii. Logika začínala celkem neškodně: když A je celé číslo a B je celé číslo, pak A plus B je celé číslo. Za několik neděl jsem už beznadějně v celých číslech a zvrtných axiomatech.

Když K.K. Sperry zavítal s chotí na Wilsonovu universitu o posledním listopadovém víkendu na slavnost absolventů, obešel všechny mé profesory a promluvil si s nimi. Pak si se mnou sedl k baru ve spoře osvětleném suterénu domu bratrstva Beta Pi, nalil mi trochu whisky ze své láhve Dimple Haig a řekl:

“Tak co si počnem s tou tvou logikou, Jene? Vypadá to jako hotová pohroma. Nezastihl jsem toho Kennedyho v jeho kabinetě, ale viděl jsem, cos vyfasoval na konci trimestru. Myslíš, že to do února vytáhneš?”

“Pochybuj ... Nezlobte se.”

“Co je to vlastně zač, ten Kennedy? Jak dlouho je na katedře matiky?”

“On vlastně není členem fakulty. Myslím, že studuje práva.”

K.K. luskl prsty a sykl na Alfa Strattona, který stál na druhém konci barpultu a dělal, jako že si nalévá drink. Ale moc se mu to nevedlo, protože tam posledních deset minut stál jako vyšitý a ani se nepohnul. A nedíval se na sklenici, nýbrž přes záda dívky, kterou si tam někdo přivedl. Měla sametové šaty bez ramínek a na řadrech, z větší části odhalených, husí kůže. Alf hbitě naklusal ke K.K.: Alf byl hluboce přesvědčen, že na tomhle světě se nic tak neblíží naprosté dokonalosti jako K.K. Sperry.

“Alfe, znáte toho chláпка Kennedyho? Martina Kennedyho, co učí matiku? Prý studuje práva.”

“Je to Delták.”

“Znáte ho osobně, Alfe?”

“Samo. Hrával jsem s ním tenis.”

Po dvě sezóny se Alf snažil dostat do reprezentačního tenisového týmu, ale marně. Byla to jedna z nejhorších pohrom, jaké ho kdy stihly. Soudil, že fotbal se hodí jen pro debilní svalovce a golf pro pačoury. Tenis je sport pro lepší lidi. Alf byl lepší člověk.

Po chvíli jsem se odebral s paní Sperryovou na koncert Clauda Thornhilla. Alf se odebral do baru Delta Tau Delta promluvit si s Martinem Kennedym.

“Tuhle Martin říká, že v únoru bys to mohl vytáhnout na dostatečnou,” řekl mi K.K. po koncertě.

“Mohl by mít i dobrou nebo výbornou, co si řekne.”

“Ne, dostatečná je tak akorát. Dostane výbornou z dějin a tím se to vyváží. Souhlasíš, Jene?”

“Co jiného můžu dělat?”

Cívěli na mne, K.K. tím svým pronikavým, sebevědomým pohledem vítěze, Martin Kennedy se skelným výrazem, který jsem tehdy přičítal chlastu, ale dnes si myslím, že měl jinou příčinu.

“Záleží mi moc na tom, aby to bylo svobodné rozhodnutí. Nechci to ani v nejmenším zlehčovat.”

Kennedy, který se domníval, že to platí jemu, řekl, že o nějakém zlehčování nemůže být řeči.

"Je přece jasný, že si takovou senzu šanci nepolepíš kvůli pitomý logice. To by tak stálo za to," řekl Kennedy.

Ale K.K. už myslel dál.

"Tak dobrá. Teď se musíme pojistit, aby nám ta celá věc nevybouchla. V pondělí odpoledne ti Martin pošle poštu tři testy. Ty je opišeš a zase pošleš POŠTOU zpátky. To budou písemky, které Kennedy uloží třídě od teďka do února. Ty je vypracuješ ve třídě zároveň s ostatními, a tuhle Martin je vymění za ty, co mu pošleš poštu. Ono by se mohlo stát, že se někdo bude v únoru pozastavovat nad tím, žeš to tak rychle vytáh na lepší známku, tak si musíme dát pozor. Jo, a ode dneška se vy dva vůbec nesmíte soukromě stýkat, jasný? Notak, teď můžete jít domů, Martine, a my půjdeme nahoru a dáme si večerí."

Když se Martin začal mátožně soukat do saka, vypadal mu z kapsy šek. Zhlédl jsem na něm číslici 200.

Černý kontinentál, okna z kouřového skla zatažená, se pomalu prodíral davem vřeštících studentek, až konečně zastavil před tělocvičnou. Příslušníkům universitní pořádkové služby se podařilo udržet děvčata na uzdě jen s pomocí motorizovaných virginských policistů s přílbami na hlavách, kteří s nimi vytvořili kordon. Teprve pak se dvířka vozu otevřela a vystoupila první důstojná postava, bělovlasý rektor university. Zůstal stát u vozu, až vystoupil osmahlý muž ve volně střiženém tmavém obleku s vysokými rozparky po stranách. Ten pak pomohl z auta rektorově choti. Studentky šlely.

"Vy na tohle už musíte být zvyklý," poznamenala rektorova žena.

"Na to si člověk nikdy tak docela nezvykne. Poslední

dobou nad tím prostě žasnu. Vždyť už jsem se neobjevil na plátně celé tři roky."

"A chcete zase filmovat?" zeptala se milostivá paní, když vstupovali postranním vchodem do tělocvičny.

"Nic neplánuju ... aspoň prozatím."

"Dovol, má drahá, abych ti připomněl, že člověk nemusí být filmovou hvězdou, aby získal takové ovace. Víš přece, jakým idolem byl Byron, a celuloid na tom neměl ani sebemenší zásluhu," řekl rektor.

Teď seděli v malé místnosti vedle jeviště v pohodlných klubovkách.

"Víte, komentátoři, kritici a jiné autority mě skoro přesvědčili, že uctívání válečných hrdinů už neexistuje. To bylo ovšem předtím, než jste se objevil vy."

"Jste nesmírně laskav, pane rektore," řekl snědý obr a narovnal si rozetu na klopě.

"Dostal jste čestnou medaili kongresu, že? U nás na fakultě jsme se o tom nedávno přeli."

"A jaká jiná vyznamenání vám byla udělena?"

"Ještě několik, milostivá paní."

"Několik?" zasmál se rektor, "ale ale. Dostal jste francouzský Válečný kříž, jste hrdina Sovětského svazu, máte Letecký kříž první třídy s dubovými listy, Modrého Maxe - to je jen těch pár, co si pamatuji. Ale je jich ještě celá řada."

"Abych pravdu řekl, už nejsem hrdina Sovětského svazu. To vyznamenání mi bylo odhato."

"Na které jste nejvíc pyšný?"

"Na jedno, které není zvlášť slavné. Je to Řád bílého lva, který mi udělil československý prezident. Ještě před komunistickým pučem."

"Nešťastná země, tohle Československo, vidíte?"

"Ano, milostivá paní. Velice nešťastná. Ale statečná. Úžasná země, s tak velkým procentem nadaných lidí, že je to v naprostém nepoměru k počtu obyvatelstva."

Dveře se otevřely a všichni tři byli uvedeni na podium

za ohlušujícího vřeštění dvou tisíc ženských hlasů. Posadili se a čekali, až se hluk utiší. Pak si rektor stoupl za katedru a dobrotivě se usmíval. Konečně se hledišťe uklidnilo.

"Dámy a pánové, vzácní hosté, páni profesori!

Již mnohokrát byla tato místa počtána přítomností mužů a žen, kteří vynikli v oboru přírodních věd, filosofie, umění, práva a lékařství, anebo se vyznamenali na poli válečném. Byla to vzrušující setkání, strhující příběhy lidí, kteří zasvětili životy různým odvětvím lidského snažení a dosáhli jedinečných úspěchů.

Dnes máme tu čest a potěšení, přivítat mezi sebou muže, kterého nelze šmahem zařadit do určité příhrádky, jak je tomu v moderním světě zvykem. V bitvě o Velkou Británii se vyznamenal jako pilot; pronikl až do nejvyššího velení pověstných oddílů SS a tak se mu podařilo vyřadit jednu SS divizi hned v prvních, rozhodujících hodinách dne 6. června 1944. On to byl, kdo téměř samojediný přemluvil generála von Choltitze, velitele německých jednotek, které okupovaly Paříž, aby neuposlechl Hitlerova šíleného vrtochu a Paříž nezbořil.

Zúčastnil se bitvy o Berlín v uniformě důstojníka Rudé armády a jeho zásluhou bylo americké velení předem informováno o všech plánech Rusů na postup v západní Evropě. Když splnil tento úkol, vydal se dobrovolně soudit jako špión pro západní mocnosti. Byl odsouzen na třicet let do pověstného koncentračního tábora Kolyma na Sibiři. Dva roky nato se mu podařilo uprchnout a dostat se do Hokkaida, byl však blízek smrti. Ale díky jemu a jeho informacím o sovětských nukleárních střediscích na Sibiři, bezpečnost naší vlasti se podstatně upevnila.

Po několik let byl idolem filmového plátna. Podle názoru našich nejvýznamnějších kritiků je hercem neomezených tvůrčích možností. Je to vpravdě renesanční člověk. Je to také člověk, jenž dosáhl

nesmírných úspěchů nejen proto, že osvědčil mimořádné nadání téměř pro každý obor, který si zvolil, ale také díky své neuvěřitelné odvaze.

Dnes, v mladém věku, kdy i těm nejúspěšnějším z nás nebývá dopřáno víc, než mlhavě zahlédnout vrcholný bod své kariéry, a nejvyšší meta, zenit životní dráhy je ještě daleko, tento muž již stanul na nesečtných výšinách.

Také jeho literární výboj, nesmírně populární kniha Rozhodnutí představuje nejen souhrn činů, na něž může být hrdý jak autor, tak i celý náš národ, ale zároveň má nesmírný význam jako další významný vrchol, který tento muž užel - a zdolal.

Dámy a pánové, předávám slovo panu Johnu Crownovi."

V neděli odpoledne, na konci absolventského víkendu, než K.K. odjel z Wilsonky, zavolal si mě do hotelu. Byl nádherný den, listí z Shenandoah Valley pokrývalo celé město a slečny chodily v víťových sukních. Jako skoro po každém slavnostním víkendu, povalovala se většina študáků na verandách spolkových domů, oči červené z nevyspání, v rukou papírové pohárky s pivem, načepovaným ze soudků ve sklepe, na utopení červa.

Šli jsme na procházku, já v patách za K.K., až se zastavil na mírném pahorku, kde stála většina univerzitních budov. Posadil se na patu sloupu, který podepíral Pershing Hall.

"Jak se ti tady líbí, Jene?"

"Moc ne, pane Sperry."

"To se dalo čekat."

"Tak co kdybych na konci semestru přešel na jinou školu? Myslím, že Newyorská universita nebo třeba Kolumbijská ..."

"Nemůžeš přestoupit, Jene."

"Proč?"

"Jsi tady z určitého důvodu."

Sklopil jsem oči na špičky svých bot.

"Mně se tady nelíbilo o nic víc než tobě, když jsem tu v sedmatřicátém začínal. Vozy tehdy byly trochu nemotornější a slečny se nedaly tak lehký balit jako teď, ale jinak se to tu moc nezměnilo. Je to škola boháčů pro synky boháčů. A kdo není syn bohatého otce – a věř mi, že já nebyl – má tady velikou příležitost proniknout mezi tuhle jinak čistě dědičnou kastu."

"Ale já myslel, že v Americe má každý dveře otevřené, že ..."

"No tak počkej, aby nebylo nedorozumění. Neříkám, že bys nemohl získat bohatství a moc, kdybys studoval na Newyorské státní universitě, ale typoval bych to spíš než jo. Rozumiš mi?"

Počkal, až přikývnu, a pak pokračoval.

"Ten celý systém je trochu nefér. Rozhodně to není nic, nač by mohla být demokracie pyšná. To je beze sporu. Ale člověk se musí rozhodnout, jestli vyplývá všechno své bojové nadšení hned v mládí, anebo jestli si ho trochu schová pro důležitější cíle."

"Kdy a zač budu bojovat, to si rozhodnu sám. Nemyslím, že ..."

Popadl mě vztek. Byl to však mnohem spíš výbuch nahromaděné nevole vůči Alfu Strattonovi a všem těm študákům, co se povalovali před baráky a říhali nad papírovými pohárky, než reakce na řeči K.K.

"Jene, reformátoři jsou obvykle fanatici ... A přede vším musí mít jednu vlastnost, kterou ty nemáš a nikdy mít nebudeš. Tvůj syn se bude moct dát do boje za pravdu boží, ale ty ne. Chceš, abych ti to pověděl na rovinu? Uvědom si teda, že jsi cizinec. Kritizuješ zdola, a proto jsi a vždycky budeš zranitelný."

"Tady studují i jiní cizinci. Kritizujou v jednom kuse,

ale přesto se bez nich žádný fakultní večírek neobejde."

"Mluvíš o Jacquesi Balueovi?"

"Ano."

"Víš o něm něco?"

"Nikdy jsem s ním nemluvil."

"Jeho otec je členem správní rady Francouzské národní banky."

"Ale je to cizinec."

"Jene, ten sem přijel na jeden rok. Nežádá o asyl, nežádal ani o stipendium. Kulturně je snad odlišný, ale společensky je na stejné úrovni s ostatními. A vůbec, Američani mají hubaté Francouze odjakživa rádi. Vždycky je okouzlovali, už od dob Tocquevillových. Pokud jde o Čechy – ty zase litují. To je tvůj trumf. Vynes ho!"

Hlava mi šla kolem. Pořád se mi zdálo, že to všechno vychází z nesprávných předpokladů, ale výřečnost K.K. mě tak zmátla, že jsem nepoznal, v čem ta chyba vězí. Jeho filosofie, to byla skvoucí stavba v pragmatickém stylu, vybudovaná z bytelné oceli a skla. A přece někde v jejich základech zela trhlina a ta způsobí, že jednoho dne se celá budova zřítí. Jinak to ani nemůže být.

"Myslím, že teď už chápeš, jak se dívám na tu naši Wilsonku, na její dojemné předstírání velikosti, na její nesmyslné tradice i na její alkoholiky. Proto mě ta záležitost s Martinem Kennedym nijak zvlášť nevzrušuje. Hraju to tak, jak je to na Wilsonce zvykem, a vyhrávám."

John Crown by mu v téhle chvíli řekl, aby se šel s tím štípkem bodnout. Poradil by mu, aby si firma Continental Development našla jiného hejla, a pak by se otočil a dlouhými kroky jako Gary Cooper by odmaštroval s kopce dolů.

Seděli jsme na patách sloupů u vchodu do Pershing Hall a dívali se, jak slunce zapadá za pohořím Blueridge, až se nepřijemně ochladilo. Pak jsme se vydali dolů k budovám bratrstev.

"Snad bych měl vysvětlit ještě jednu věc, totiž co přesně zamýšlím pro tvou budoucnost."

Překvapeně jsem se na něho podíval.

"No pochop, naplánovat se to musí. Přece nebudeš lítat od pangejtu k pangejtu."

Vtom jsme potkali dvojici, kterou K. K. znal, a tak jsme se s nimi zastavili na kus řeči. Nikdy jsem nepřestal žasnout nad tím, jak lehýnce se K. K. dovedl přehoupnout z jedné nálady do druhé.

"Tak dál," řekl, když už jsme se blížili k barákům. "Dnes už asi sám víš, že pro tebe bude nejlepší, když si uděláš doktorát ze společenských věd. Vem si dějiny a politickou vědu a drobet psychologie. Na franštinu se vykašli, ale španělština se hodí. A dva roky ruštiny, hlavně konverzaci. Příští rok tady rozjedou jazykovou laboratoř, tak toho využij."

"A potom?"

"Co potom?"

To už jsme došli skoro až k budovám bratrstev.

"No po doktorátě. Co bude pak?"

"Po pravdě řečeno, já počítám, že asi tou dobou vypukne válka se Sovětským svazem. A zpravodajská služba v armádě bude pro tebe jako stvořená."

Kostnatá paní Sperryová už čekala v hotelovém vestibulu, obklopená zavazadly, potaženými skotskou kostkou, a četla roztrhaný časopis. Když jsme vešli, usmála se, ačkoli musela být rozmrzelá tím dlouhým čekáním.

K. K. mě skoro přesvědčil, že do roku 1958 bude Amerika ve válce. Dával jsem se, jak se stříbrný imperiál odpichuje od chodníku, a zamával jsem, když se v okenku objevila vyzáblá ruka paní Sperryové.

Nazítí jsem zašel na děkanát a zapsal si jako hlavní předmět ruštinu.

VI

Za týden po dojezdu K. K. se objevila na střeše Pershing Hallu první jinovatka a já se začal cítit na Wilsonce víc doma. Ne že bych si ji nějakým zárakem zamiloval, ale celá ta instituce mi čím dál tím víc připadala jako filiálka Polabí a Emersonky. Pravda, Wilsonova universita nebyla tak skličující a zapšklá jako Emersonka a chyběl jí nepokřtý sadismus Polabí, který díky pikantní politické příchuti působil až velkolepě, ale člověk přece nemůže mít všechno. Co mě na Wilsonce nejvíc uchvacovalo, byla ta nesmírná neupřímnost, to pokřtectví, obrovské jak mraky – skvoucí náter, který pokrýval budovy, obrostlé břečťanem akademické slávy, posvátné Wilsonovo muzeum a dokumenty v něm uložené, i Pershingův pomník. A ovšem i ten pravý jižanský půvab a báječná snášenlivost vůči každému, kdo dokázal ulpívat na abstrakcích – třpytných frázích, které prosvítaly i tím hvězdnatým náterem. Rozhodně nezahrnovala jelita na mém zadku, černochoy, kteří hltali v koutech kuchyně zbytky jídla z talířů spolkových bratří, ani házení klacků pod nohy, jež bylo možno označit téměř za součást tělovýchovného programu.

Tak například řekněme, že předseda Beta Pi Charles Brewster a já jsme byli pozváni na večírek, který pořádaly

manželky profesorů. V takovém případě mě Brewster hned po večeri sepsul za prohřešky proti pravidlům nevolnictví, které jsem za ten týden napáchal, a jelikož na Alfa přišla zase jednou jeho psychosomatická rýma, Brewster za něho zaskočil a vlastnoručně mi napráskal. Za deset minut nato jsme už frčeli v jeho přepychovém buicku k domu děkana Grahama a Charles mě dopromyslně vybízel, abych sáhl do příhrádky pro čutoru whisky a kopnul si frtánu na posilněnou proti tomu dámskému mejdanu. Tam jsme pak seděli a poslouchali Jacquese Baluea, který nepustil nikoho k slovu a příšernou angličtinou běsnil proti Americe.

S paní Grahamovou v čele jsme všichni přikyvovali v téměř dokonalém souladu a uznávali, že Amerika rozhodně potřebuje víc takových Balueů, aby se naučila dívat na věci z jiné perspektivy. Dr. Stutz, odborník na filosofické základy evropských dějin 19. století, se vznamohl na nesmělý protest. Podotkl, že francouzští Kanadčané a kreolové z Louisiany skutečně do jisté míry ovlivnili vývoj americké kultury, ale že by se to nemělo přehánět.

Balue vylit jak čert ze škatulky. Blondáté kučery mu na čele jen poskakovaly, když spustil přívál zpotvořených slov, jejichž význam byl asi ten, že tito Francouzi byli JEDINÍ nositelé americké kultury, dokud se negramotní farmáři z pohraničních oblastí nenaučili číst a jakž takž souvisle vyjadřovat.

“A co Eminvé, Sténbega Ficžerá – ty nešli do Paris, aby se naučili psat? A velíky básnyk Poe? Amerika by ‘o neznála any dnes, nebyt Francie!”

Paní Grahamová zase přikývla a zeptala se Baluea, jestli nechce ještě trochu čaje. Ani se na ni nepodíval, jen nastavil prázdný šálek.

“Ale nemyslíte ...”

Leč Balue neholdal poslouchat nikoho jiného než Baluea. Nač se chtěl Charlie Brewster zeptat, ho naprosto nezajímalo. A Charlie se stejně nechtěl na nic zeptat,

pouze ukázat, že ovládá námět konverzace.

Velkorysý Stutz se pořád ještě blahosklonně usmíval a pukal z ožvykané lulky, když Balue šel na věc a roznesl americkou reparační politiku. Obvinil U.S.A., že dosud dluží ohromné sumy za škody na civilním majetku, napáchané v posledních měsících války na francouzském území. Paní Grahamová podotkla, že armády by vskutku měly nést odpovědnost za škody na majetku civilního obyvatelstva. Vezměte takového Sheridana, ten zplnil celé údolí Shenandoah a pak ještě řekl, že kdyby tamtudy letěla vrána, musela by si jídlo přinést s sebou. Představte si, generál, a něco takového vypustí z úst! To je i na Jankeje moc! A možná, že kdyby ti Jankeji museli tenkrát hned na místě za zpusťšenou úrodu zaplatit, ten dnešní svět by vypadal jinak.

Paní Ewerová, žena profesora francouzštiny upozornila velice jemně, že není zvykem, aby vítězná armáda platila škody zemi, kterou osvobodila nebo porazila. Ale Balue už přestal námět hovoru zajímat. Nepřišel do Wilsonu, aby poslouchal, nýbrž aby poučoval – těžká to povinnost, ale takový už je úděl Francouze. Podnikl další zuřivý výpad, tentokrát na Dwigha D. Eisenhowera a toho starého kriminálního Trumana. Všichni i nadále zdvořile přikyvovali.

Já se ovšem tou dobou už úplně přeměnil v Johna Crowna a plánoval velice taj. dův. posláni, jímž mě pověřil J. Edgar Hoover a John Foster Dulles. Šlo prostě o to, čistě a ve vší tichosti zlikvidovat Baluea. Pohrával jsem si s myšlenkou střelit mu kyanidovou kapsli do břicha, hned pod pupek.

Ale na tomhle vlastně nesejde. Na čem sejde, je fakt, že jakmile se Balue, který vycítil, že jeho úkol v Grahamovic domě je splněn a že si musí šetřit síly na zítřejší večírek, sebral a práskl za sebou dveřmi, aniž plynul časem na loučení, celá společnost se okamžitě rozpadla na nenávistné skupinky, které se jaly drtit, věšet, mlátit,

střílet, stínat a čtvrtit Jacquese Baluca ad infinitum. V jednom zajímavém polokroužku se Brewster (který už absolvoval řadu výprav za čutorou ve svém voze) dal slyšet, že by vzal celou sumu určenou pro Marshallův plán, rozměnil ji na centy, popadl toho skřeka sviňského francouzského a s největší rozkoší by mu ty bronzové portréty presidenta Lincolna nacpal jeden po druhém do prdele. Ale napřed by ovšem ty penízky hezky nahřál na takových 10.000° Fahrenheitů.

Brzy potom, co Brewster skončil své podrobné a názorné líčení, odpoutala se paní Grahamová od jeho skupiny a připojila se k davu okolo profesora Stutze. Osvícený historik teď vyňal lulku z úst. Přítomní s úžasem zjistili, že ten jeho úsměv vůbec nebyl úsměv, ale groteskní grimasa, a že troubel lulky je téměř překousnuta vejpl, jak do ní zatínal zuby. Dobrotivý vědec pak začal chrlit na nepřítomnou hlavu drzého Francouze nadávku za nadávku. Byla to tvrdá, nesmlouvavá slova, jaká jinak používal výhradně pro odporné britské kapitalisty, o nichž přednášel každoročně v jarním semestru. Tyto přednášky obvykle doplňoval tím, že se bídně belhal po posluchárně, aby studentům předvedl utrpení těhotných žen, které strkaly ve welšských dolech těžké železné vozíky s hnědým uhlím.

Ke konci večírku paní Grahamová už jen vrtěla rudovlasou hlavou z levoboku na pravobok, a bloudíc po pokoji a vyprazdňujíc popelníky, bolně šeptala: "No to jsem blázen ..."

Po zkušenosti s Shirley jsem se pokládal za muže, který se vyzná.

V prvních týdnech na Wilsonu si mě podávali děkanové, rektor i ženy profesorů jakožto raritu v té

oblasti nevidanou – studenta z ciziny. Všech těch čajů a večerí se účastnil i Balue, vždycky stejně usrkoval tlustými rty ze starožitného porcelánu a vždycky stejně šel lidem na nervy. Nikdy nechal mou přítomnost na vědomí a zřejmě pokládal za hrubou urážku, že ho lidé dávají do kopy s uprchlíkem z východní Evropy. Asi v polovině října si nás už protřepal prakticky celý Wilson a poptávka poněkud ochabla. Bylo načase vyrazit do okolí. Do Riggsovy university.

Každý rok v září vydávala správa Riggsovy university pro dívky brožurku s fotografiemi všech studentek prvního ročníku. Účelem této tiskoviny bylo přispět k tomu, aby se děvčata navzájem poznala; ale hned pár hodin po vydání se objevil jeden výtisk na Wilsonce. Mne nejvíc upoutal přexponovaný obrázek Donny Darwinové z Chattanooga – to byl jaksepatří kusaneček.

V autobuse, plném povykujících ochlastů, kteří si zakoupili jízdenku do Riggsu včetně veškerých radovánek, jsem seděl tiše jako pěna, pravou ruku na náprsní kapse, kde jsem choval obrázek Donny s černou ofinou a řadry jako pumliči. Ta řadra nebylo vidět, protože je zakrývala protivná vizáž Cyndy Drexellové z Richmondu, ale já věděl, že tam určitě jsou.

Z té alkohelem prosáklé, cintající hmoty kolem mne se náhle vyčlenil Christopher Merwin, další nevolník Beta Pí, jemuž se nevolnický systém očividně taky moc nezamlouval. Seděl vedle mne.

"Tak co říkáš téhle interesantní ukázce amerického folklóru, Slované?"

"Je to něco nového, to se musí nechat."

"Na kopulačních obyčejích Severoameričanů není nic nového. Naši předci je odkoukali būvolům, když jejich stáda ještě burácela zemí."

Merwin byl neoficiální kronikář nevolnictva Beta Pí. Byl však ochoten rozšířit svou činnost na celou Wilsonku, údolí Shenandoah i stát Virginia.

Autobus přihřel na nádvoří, napaření studenti se začali hrnout ven a střepy láhví jim chrusťaly pod nohama. Stádo se dalo do pohybu směrem k tělocvičně a zděšená profesorka, která stála na chodníku s napřaženou rukou, aby uvítala jednoho každého z potenciálních manželů svých svěřenek, byla odstrčena stranou. Christopher Merwin k ní přistoupil, aby jí tou rukou potřásl.

"Chtěl bych vám vyjádřit vděčnost svou i vděčnost těchto svých přehorlivých kolegů za to, že jsme byli počtí pozváním k návštěvě naší překrásné školy. Jak se říká v mé vlasti: Ha nagibde la gvendra."

Profesorka stála jako tumpachová a Merwin se obrátil a odešel. Teprve pozdě večer se jí podařilo ho polapit a položit mu samozřejmou otázku.

"Jsem Kwanzik, paní profesorko," odpověděl. "Můj dědeček byl legendární Huwa Gerilla, jehož neustálé výpady proti Lajstrianům v Medaze na sklonku století daly vznik novému typu vojenské taktiky, jež nyní nese jeho jméno. Já byl ovšem pouhé děcko, když mí rodiče po nesmírných útrapách překročili poušť Dru a dorazili do přímořského města Nova Irina, odkud se přeplavili do této požehnané země."

Chris sklídl velký úspěch, zato Donna Darwinová zklamala. Nádra sice měla jako pumliče, ale všechno ostatní taky. Ani jsem se nepokusil s ní promluvit, a když kapelník ohlásil volenku, dal jsem se na útěk z její beztak liduprázdné blízkosti.

Ten večer vůbec nestál za nic, protože kromě Wilsonů byli pozváni studáci z pěti jiných jižanských univerzit. Tak se stalo, že dívka byla žalostná menšina, ale celá ta skopičina se pořádala na jejich území a jim se to zřejmě zamlouvalo.

Po chvíli jsem našel Chrise sedět osaměle na romantické lavičce na nádvoří. Kouřil cigaretu a civěl na technikolorový měsíc.

"Už tě ta bůvolí štvance přestala bavit?"

Přikývl.

"Nejen to. Viděl jsem tu dvě děvčata z Triville – to je mé rodné město. Jejich otcové jsou místní papaláši, mají prsty všude."

"No a?"

"No a mezi jiným zorganizovali smrt Billyho Byka. Samosebou neoficiálně."

"Kdo byl Billy Byk?"

"Poslední černá huba, kterou v našem okrese lynčovali. V roce 1947."

"A proč? Co udělal?"

"Co by dělal? Nic. Vozil zásoby do Delbyho hokynářství a vždycky se za ním táhlo aspoň deset kluků. Já mezi nimi."

"Tak proč ho lynčovali?"

"Protože Ginger Sidwellová otěhotněla. A protože prohlásila, že ji znásilnil velikej černoch, kterej měl díru v pravý nohavici. Ale to tě přece nemůže zajímat!"

Otočil se ke mně.

"Ale naopak, to mě moc zajímá. Tyhle věci znám jenom z knih."

"No, pak se jí narodilo mrtvý děcko, bílý jako padlej sníh, a někdo poslal Billyho vdově velké koš jídla, zabalený do žlutýho celofánu, a byla tam francouzská játrová paštika a artičokový košťály v marinádě. Ale určitě ho neposlal táta žádný z těchhle holek."

Šli jsme zpátky k autobusu, ve kterém teď bylo ticho. Většina studentů z toho všestranného vypětí nadobro zvadla.

"Milý Jene," psal K.K. Sperry, krátce po návratu z Evropy, "právě jsem se vrátil z nesmírně poučné cesty na

tvůj rodný kontinent, z níž nutně musím vyvodit jisté závěry.

Za prvé: Po Stalinově smrti snad mohly existovat jakés pochyby o tom, jakým směrem se bude ubírat sovětská zahraniční politika, ale když bylo minulý týden oznámeno, že Beria byl popraven, je jasné, že v Kremle probíhá bitva o moc, stejně jako po smrti Leninově. Nikdo ovšem nemůže předvídat, jak to dopadne, ale jakmile bude po všem, ten, kdo vyhraje, bude s největší pravděpodobností chtít upevnit svou pozici úspěšnou akcí na mezinárodním poli. A vzhledem k tomu, že máme ve Státním departementu Dullese, dá se počítat, že z toho bude válka.

Za druhé: Ačkoli konflikt vypukne nejspíš v Jižní Americe (proč, to jsem ti vložil, když jsme se naposled viděli), Evropa tím bude pravděpodobně přímo postižena. V satelitních státech to vše nespokojeností. Hlas Ameriky a Svobodná Evropa stupňují své útoky na servilní vlády států východní Evropy a rebelové v těchto zemích jen čekají na příležitost k úderu. Ta nastane, až budou Rusové vojensky angažováni jinde.

Za třetí: Nebude to nukleární válka. Sověti se prostě nemohou Americe vyrovnat co do nukleárního vyzbrojení. Spojené státy si zase uvědomují, že zpustošením, které by atomová válka po sobě zanechala, by se víc problémů vytvořilo než vyřešilo. Bude to krátká válka a obě strany budou ochotny vyjednávat téměř od samého začátku. Spojené státy budou v nevýhodě vzhledem k mohutnosti Rudé armády, ale Sověti se zase budou bát, aby se militantním kruhům ve Spojených státech nepodařilo přesvědčit presidenta, že Američané musí použít nukleárních zbraní, chtějí-li přežít jako suverénní národ.

Jak do toho všeho zapadáš ty? Doufám, že bezvadně. Mluvil jsem o tobě s několika přáteli v Státním departementu a všichni se shodují v názoru, že se rozhodně

musíš obeznámit s praktickými aspekty dnešní situace ve východní Evropě. Vyšetřil jsem si, jak na to, a zjistil jsem, že nejlepší příležitost bys měl v New Yorku. Tam má centrálu informační agentura, která se jmenuje East European Press (EEPA). Sleduje pozorně události v Bulharsku, Polsku, Rumunsku, Maďarsku a Československu. Odposlouchává jejich rozhlas, dělá pohovory s uprchlíky a sleduje tamější tisk. Můžeš si snad představit, jak rozsáhlé jsou jejich archívy a jací odborníci tam pracují.

Chtěl bych, abys příští léto strávil v EEPA, Jene. O finanční prostředky na takové účely je postaráno. Napiš mi, co si o tom myslíš."

Myslel jsem si ovšem, že to je senzační nápad. Ale neměl jsem moc času na uvažování, protože Stutz se rozhodl, že si ověří naši vševědoucnost přísnou závěrečnou zkouškou, která zahrnovala období od narození Kristova až po Reformaci. Hned nato zmizeli ze školy tři žáci prvního ročníku, prý proto, jak se šušalo, že byli usvědčeni z opisování při písemce a Čestný výbor nařídil, aby jejich jména byla vyškrtána ze seznamů žactva. Schutz s tím neměl moc společného. Písemky na Wilsonce se dělaly bez dozoru, čili ty tři provinilce musel prásknout některý z jejich mravných spolužáků. Klidná hladina školy se ani nezčeřila. Universitní časopis se o incidentu nezmínil a nikde se o něm veřejně nemluvílo. Za tři týdny si už nikdo ani nevzpomněl, jak se ti tři studenti jmenovali.

Jako Pavlovovi psi jsme čekali, až katedra angličtiny odpálí další bombu. Celé hodiny jsme jeden druhému odemílali pasáže z Přehledu anglické literatury, celi štátní, když se nám podařilo někoho zaskočit nějakým zapadlým veršíkem ze Southeyho. V takových chvílích jsme cítili, že to všechno přejijeme, že nám není souzeno ztroskotat. Nazítří ráno jsme popisovali haldy papíru frázemi, předem připravenými, a skládali je dohromady

jako prefabrikované panely na pozemku, vymezeném danou otázkou.

V dalších dnech jsme se ráz naráz vypořádali s diagramy složitých geologických vrstev, lámali si hlavu, co předcházelo mladší době kamennou, a nakonec jsme úhledně vyklopili třetí osobu jednotného čísla slovesa lire v passé composé a spáchali pět řádek uhozeného vyprávění o Vacances de Noel chez nous. Tím pro mne utrpení závěrečných zkoušek skončilo. Pak už jen zbývalo dělat, že dělám zkoušku z matematiky u Martina Kennedyho. Když jsem měl i to s krku, vydali jsme se s Christem Merwinem na procházku.

"A tímto, milý Slované, končí první část pololetního obřadu. Ale jestli si myslíš, že teď se život vrátí do normálních kolejí, mohu prohlásit s hlubokým přesvědčením, že jseš vůl jak tunel."

"Jak to?"

"Protože teď vypukne masopustní bál, kdy ožralové smějí legálně vyrazit do ulic, a hned potom pekelný tejdén. Podle toho, co mi vyprávěl můj snaživej, ale bohužel jen napůl gramotnej bratranec, co absolvoval Wilsonku přede dvěma roky, je Pekelný tejdén něco na způsob Mauthausenu v americkym vydání."

Nevím proč, ale dopálilo mě, že Chris hovoří o budoucích strastech ve chvíli, kdy nastalo kýžené uvolnění.

"Poslyš, Chrisi, proč ses zapsal na Wilsonku, když ti tady nic nevoní?"

"Ty asi houbu víš, jaký jsou lidi z Jihu lokálpatrioti, co? Moje školný platí tatíček – a nikde jinde než tady je platit nehodlá. Když on sem chodil někdy ve třicátých letech, taky mu jistě leccos nešlo pod nos, ale on to dokázal spolknout. Copak náš táta, to je vůbec chlap! Jako řemen. Poslal by mě sem, i kdyby to byla vyšší dívčí."

"Byl taky Beták?"

Chris přikývl.

"Ah, bonjour, Monsieur Balue. Regarde, Slave, c'est le petit pénis français."

Pár vteřin nato už byl Balue v doslechu a hned se pustil do diskuse s Christem o tom, jak přehnaný strach z komunismu mají Američané. Byl to námět vybraný schválně proto, abych se našel.

Když jsem nabyl dojmu, že se mu jeho úmysl začíná dařit, ovládl jsem se s vypětím všech sil a odešel.

Masopustní víkend začal dixielandovým koncertem v hotelu President. Páni se dostavili v tvídových kazajkách a dámy s květinami na šatech. Kapela z Richmondu obstarávala rytmický randál. Hlava brněla a oči přecházely. Pánové obhlíželi slečny, v duchu je svlékali a laškovali s nimi, aby zjistili, nakolik jsou ochotné dávat. Prachy čouhaly ze všeho na sto honů, vzdor všeobecné snaze předstírat opak.

Neodolal jsem, abych se toho koncertu nezúčastnil. Karnevalové ovzduší mě přemohlo. Octl jsem se uprostřed zástupu, obklopen výpary deodorantu značky Mennen, Chanelu č. 5 a rozbryndané bourbonské. Postál jsem u dvou pánských ostrovů; byli v nich povětšinou studenti z prvních ročníků; nespustili oči s děvčat, ale tvářili se, že je baví jen tak zdobit zdi. Mluvili o fotbalu a sexu a chvástali se, jak jsou od přírody odolní vůči účinkům alkoholu.

Dokonalosti ovšem ještě nedosáhli, ale cvičili se ustavičně a bylo jasné, že díky jejich úsilí posvátná wilsonovská tradice bohdá nezhyne. Někdo se mě zeptal, jaká jsou evropská děvčata, ale než jsem stačil odpovédět, spustil Balue zuřivou tirádu proti úskočným Američankám a vůbec mě nepustil ke slovu. Účinek byl

strhující. Za pár vteřin získal aspoň půl tuctu přívrženců. Předstihovali se v morbidních historkách o záludnosti, nepřičetné hamiznosti, potměšilosti, falši a frigiditě amerických děvčat. Když byli v nejlepším, zaslechl jsem za sebou ženský hlas:

“Můžeš prosit a škemrat až do rána a nebude ti to nic platný, Charlie. Nic horšího by mě nemohlo potkat, než kdybys mě zrovna ty zbouchnul.”

“Neboj, dám pozor, přece víš, že dám pozor.”

To byl hlas našeho milovaného předsedy Charlese Brewstera.

“Ale Charlie, ty vůbec nechápeš, vo co kráčí. Já nemám zájem dávat chlapovi. Já chci, aby von dával mně.”

Několik dalších slov zaniklo v rámsu, který pojednou zesílil. Pak jsem se zase napojil na správnou vlnu.

“Tobě, se mi zdá, ani nedošlo, žeš poslední zvadnul. A proč jsi zvadnul? Protožeš byl zhlákanej pod vobraz, jasan?”

“Hele, nech si to, to nemyslíš vážně.”

“Tak jo, nalhávej si do kapsy.”

“Ale já to přece vím,” žadonil hlas úpěnlivě, “vůbec jsem nezvadnul, byl jsem tvrděj jak šutr, já to přece cejtim.”

Pak bylo slyšet zažbluňkání. Asi tankoval.

“Kdybys nekecal, honimíre.”

“Prokristapána, co mi to děláš? Nechápeš, jak to na chlapa působí?”

“Víš, Charlie, ty seš senzační. Fakt jedinečnej. Něco takovýho se hned tak nevidí. Před čtrnácti dny jsi zvadnul, protožeš byl zlískanej. Nemoh ses ani strejit do postele, natožpak podávat vejkony. Ale než by sis přiznal, že seš alkoholik, radši si myslíš, že seš impotentní. To jsem teda ještě nežrala, fakt.”

“Hele, nechme toho. Ty si myslíš svoje, já si myslím svoje.”

“To si piš, že si myslím svoje. Já u toho byla, tys vo sobě

nevěděl."

"Koukej, Dianko, už na to nemysli. Začíná nový víkend. Přece si to nezkažíme hned na začátku, že ne?"

"Tak ne. Ale žádný sex. Nech si ty chutě zajít, jasný?"

"Hm ... Než tenhle víkend skončí, kdovi, co se může stát ... hehe?"

To už zas byl náš předseda, ten slavný frejř. Ted' by si nakrucoval knírek, kdyby nějaký měl. "No já jenom vím, co se stát nemůže."

Tou dobou jsem už dokončil obrat o stoosmdesát stupňů a zjistil, že Diana překypuje sexepílem všude, kam oko dohlédne. (Ale že si umíš vybrat, Brewstere, ty neřáde jeden!) Kolem kulaté tváře jí spadaly dlouhé prameny kaštanových vlasů a měla černé průsvitné punčochy, jaké jsem ještě nikdy neviděl, kromě na pohřbech a na obrázcích sicilských vesničanek. Nohy a zadek byly klasicky vykroužené a plné rty jako stvořené pro orální sex. A nad levým koutkem úst měla mateřské znaménko jako Arlene Dahlová. Začal jsem se nenápadně šourat blíž.

Kupodivu se zdálo, že mě Charlie rád vidí. Rozhovor ho začínal nudit a můj příchod znamenal změnu.

"Hele, Jene, pojď sem a bav se s náma chvíliku."

Diana si mě změřila pohledem, v němž nebyl chlad ani žár. Pouze lhostejnost.

"Ahoj," řekla netečně.

Ale pak se to stalo, zrovna když si Brewster pouštěl hubu na špacír o Malenkovovi, o posvátných ideálech Západu, o Berlíně, o agresi a subverzi: svaly kolem Dianiných úst se maličko, sotva znatelně stáhly, a nozdry se jí taky jenom tak o poznání rozšířily. Trvalo to jen zlomek vteřiny, ale dívala se přitom na mne. Než mi došlo, co to znamená, už zase zírala přes má záda do davu. Tento prchavý okamžik a její předchozí konverzace s Charliem u mne vyvolaly mírnou erekci. Lidé přicházeli, postáli a zase odešli. Všichni prohodili několik slov,

přesně podle rituálu, který vyžadoval, aby se každý veselil, kdo nechce být zařazen mezi nebratrskou chamrad'. Dlaně mi začaly vlnout.

Brewster pil jak duha. Pokaždé, když zahlédl nějakého kámoše, zůstali jsme s Dianou sami, a buď jsme jen tak na prázdno tlachali, anebo nemluvili vůbec. Diana mi už žádné znamení nedala a tak jsem se, celý zmatený a doběla rozžhavený, snažil přijít na kloub této nezvyklé situaci. Co když jsem si to celé falešně vyložil? A zároveň jsem musel krotit zběsilé tělesné reakce, které ted', tak blízko ukojení, odmítaly brát zřetel na společenské konvence. Byla to učiněná revoluce. Jen taktak jsem přemáhal nutkání odhodit veškeré zábrany a popadnout Dianin nejbližší prs do dlaně. Přitom mi však bylo jasné, že stačí jeden chybný krok a zřítím se do zkázy. Snažil jsem se zoufale vybědnout ze zmatku a vzít rozum do hrsti.

Cítil jsem krev ve tvářích a v slabínách mě bolelo napětím. Trochu jsem se rozkročil, abych si ulevil. Večírek se táhl donekonečna, rámusení hudby začínalo být protivné a zápach rozlité bourbonské nesnesitelný. Brewsterovi už šly oči šejdrem. A Diana mezi tím vším stála pyšně a vyzývavě, na ústech s tím mateřským znamínkem pohrdavý úšklebek. Byla majestátní jako Matterhorn, mlčenlivá, vábivá, oslnivě žádoucí – jen se na ni vrhnout a zdolat ji.

Brewster už nebyl schopen řídit vůz a za volant chryslera zasedla Diana. Všichni tři jsme se vecpali na přední sedadla. Zastavila před budovou bratrstva a já pomohl Brewsterovi vylézt. Už bylo tma, čas na večeři. Študáci s papírovými pohárky v rukou bloumali kolem v naději, že přeberou něčí neuspokojenou slečnu. Dvířka byla ještě otevřena, když ze mne promluvílo zoufalství:

"Půjďte s náma na večeři, vidíte? Charlie, nezapomněls Dianu pozvat?"

To už byl Charlie z doslechu a plahočil se po čtyřech do

schodu.

"Kde jste se ubytovala?"

"V motelu Wayside. Kousek odsud."

"Ale propána, to je přece pět mil za městem. Snad tam nechcete jet sama?"

"No ..."

"To byste rozhodně neměla. Radši pojedete s vámi ... Počkám ve voze, než se převléknete. Potřebujete doprovod, když se tu fláká tolik těch štráfů."

Neodpověděla. Sval na rtu se stáhl a chrápl se zachvělo. Pak zlehka přikývla.

Motel byl růžová, nedomrlá napodobenina kalifornsko-španělské architektury s vyštěrkovanou příjezdovou cestou. Siluety hoteliérových čtyřlenných rodin se rýsovaly v tabulovém okně vedle setmělé kanceláře. Diana zarejovala plnou rychlostí do zadního traktu a zastavila před dvanáctkou. Beze slova zatáhla ruční brzdou, sebrala kabelku a kabát se zadního sedadla a otevřela dvířka. Zamířila k pokoji. Zastavila se. Otočila se. Řekla tiše, ale pořád ještě nevzrušeně:

"Pojďte radši dovnitř. Venku je zima."

Osmnáct let! Osmnáct a půl roku nedobrovolně; dokonale abstinence!

V úplné tmě, bez nejmenšího zákmitu světla, za mnou zapadly dveře. Diana mi ležela v náruči a zmítala se tak, že jsem chvíli myslel, že se brání. Bolestné kousnutí do levého ucha mi rozsvítilo zelenou a moje pravá ruka se jí zatála do levé půlky zadečku, ale narazila na nepoddajnou šněrovačku, která se vzepřela a odmířila mě. Funění, kluzké, netrpělivé stony, Dianin neuvěřitelně dlouhý jazyk jako roubík v mých ústech. Poklesl jsem v kolenou a vcepal se jí mezi nylonky. Stiskla mě pevně z obou stran.

V uchu mě ostře zabolelo a horká krev se mi rozlila po lalůčku.

Ruka se vydala na průzkum. Rozhodnut vyřešit co

nejrychleji veškeré svlékací problémy, zaznamenal jsem, že šněrovačka je dole otevřená a pod ní nylonové kalhotky. Chvilími jsem cítil, že můj mozek odmítá řešit jakékoli další překážky na cestě k rozkoši. Sly na mne mráskoty. Nepamatuju se, jak Diana pronikla do svatyně, ale pojednou mi vyskočily kapky na čele a moje dětátko, to mé neviňátko ji leželo v dlani.

(Panebože, kde je ta postel, vždyť se svalím!)

Klopýtali jsme pozpátku v naději, že matrace musí být někde na dosah, a sotva jsme na ni dopadli, hned jsme zapomněli na svůj strach, že by tam mohla nebýt.

Osmnáct ztracených, osmnáct zatracených, nesmyslných let!

Všiml jsem si, že kalhotky jsou vlhké. Proč? Co se děje, mám zpoždění? Vytrhl jsem jí svou zbraň z ruky, protože už jenjen spustit, a dobýval jsem se potmě skrze její brnění. Sakra, shod' to, nemůžu tam, shod' to! Zdvihla poslušné trup a mně došlo, že ty podvazky musí být někde vespod na těch černých punčochách, na těch černých ...

Tak takovéhle to tedy je - jako tahací harmonika z kůže.

"Proboha, tak už pojď, pojď ..."

Bez nejmenší potuchy o terénu, v naprosté tmě střela vyrazila na bludnou dráhu a bolestně se srazila s jejím stehnem těsně nad kolenem. Ale vtom přišla záchrana, vidlice z dlouhého ukazováčku a prostředníku. Trochu poškrábaný od rudého nehtu jsem konečně dorazil do přístavu, teplého, měkkého a útulného.

Aáááá, jehlové podpatky se mi zabodly do masa na zádech a já ucukl a vyrazil zas a zas a zas, surově, s furiantstvím, které pramení z nadvlády, ale trvalo to jen několik vteřin, protože vyvrcholení se blížilo a z tempa, které Diana nasadila, bylo zřejmé, že ona to taky ví. Sevření zesílilo, výpady se prohloubily.

Vtom dala křeč poslední výstrahu, nastal okamžik znehybnění. První výtrysk byl zážeh bolesti, druhý

ulehčení, třetí a čtvrtý světelný a zvukový výbuch dovnitř. Vydržel jsem až do konce té ostré jízdy a každý sval v mém těle přiložil ruku k dílu.

OSMNÁCT ŠEREDNÝCH NESMYSLNÝCH LET KDO ZODPOVÍDÁ ZA TU OHAVNOST ?

Leželi jsme vedle sebe a odpočívali.

"Miluju tě. Strašně tě miluju."

Chvilí jen tma a ticho.

"Hele, drž hubu, jo?" řekla konečně.

Světlo nad postelí se rozsvítilo a probudilo mě. Vedle mne ležela rozcuchaná Diana v zavlhých kalhotkách a v podprsence s polovičními košíčky. Já měl kravatu, ale od podolku dolů jsem byl nahý. Diana si malovala rty a prohlížela si mě.

"Jak mu říkáš?"

"Cože?"

"Jak mu říkáš? Přecis mu dal nějaký jméno, ne?"

"N-ne, nedal."

"Kdybych já ho měla, tak ho určitě pojmenuju. Nák hezky."

"Já tomu - totiž já mu žádný jméno nedal. Ani mi to nenapadlo."

"Asi ti nepřipadal dost důležitý."

"Ne, to ne ... Já myslím, že je důležitý, moc důležitý."

"No tak proč ho nepojmenuješ? Proč mu nedáš náskou vlastní osobnost?"

"Nikdy jsem na to ani nepomyslel."

"Tak na to myslí teď."

"Ty, Dianko, já tě chci. Ještě jednou. Nemůžu ..."

"Hele, nech si to. A ruce pryč."

"Ale já tě chci. Já chci ..."

"Teď ne. Přestaň."

"Já nemůžu čekat. Já ..."

Překulila se k druhé pelesti.

"Prokrista z pošty, seber se! Co tě chytá?"

"Pojď ještě jednou."

"Ne. Ne teď hned. Musíš se ukáznit."

"Teď hned, pojď Diano, teď hned."

"Ne. Jak se jmenuje ten svatej patron toho - no toho co seš vodtamtud?"

"Čeho?"

"No tý země. Víš, tý, co ses tam narodil."

"Jo, to je Jugo - totiž Československo."

"No a koho tam mají za patrona?"

"Já nevím. Promluvíme si o tom pozdějc ... Víš co, já si to zejtra vyhledám v knihovně, jo? Tady je veliká knihovna. A teď pocem, prosím tě, pocem."

"Copak nemáte žádnýho národního hrdinu? Třeba jako je svatej Jiří Washington nebo tak?"

"Ne. Vlastně jo. Počkej. Patron země české - to je přece Václav. No jasně. Svatej Václav."

"Ten z tý koledy?"

"Jo, ten z tý koledy."

"Tak dobrá. Křtím tě na Václava. A možná že z tebe dokonce bude svatej."

Když Václav podnikl druhý výpad, měl kolem hlavy rudou svatozář a Diana polykala jako divá.

Charlie Brewster nic nenamítal, když jsme se vrátili do domu Beta Pí až o půlnoci. Ležel dole v klubovně na koženkovém gauči pod gramofonem, který už aspoň hodinu hrál pořad tutěž desku Jackieho Gleasona. Charlie byl v limbu. Nějaký chlapec s děvčetem se mazlili u baru, celí otrávení, protože se neměli kam uchýlit. Odešli chvilku poté, co jsme se posadili k pultu a nalili si whiskey z Charlieho láhve, kterou choval v modrém sametovém pouzdru s jižanskou vlnkou po straně. Opřel jsem se o pult. Byl jsem tak utahaný, že mi oči zapadaly. Ale nechtěl jsem, aby to Diana poznala.

"Seš pěkně vyplivnutej, co?"

"Však už je taky pozdní hodina."

"Jakápak pozdní hodina. Měls to pětkrát, to je to."

"No to bysme měli o tři min než průměr," usmál jsem se chabě.

"Ale jdi. Já bych řekla – jen tak od oka, samosebou – že to bylo o pět víc než průměr."

"To se ti povedlo."

"Ani ne ... Škoda, že jsem už nebyla panna."

"Kopnul jsem si panáka a ani jsem neekl."

"No vážně."

"Že bys měla nějakýho oplzlýho strejdu, co tě zmermomočnil někde v kůlně na vaší plantáži?"

"Co tě vede. Ale mám důvěřivý rodiče."

holka spustila, nepotřebuje nic než důvěřivý rodiče."

"Odkud jsi?"

"Z Valdosty v Georgii. Naprostej Křupanov. Byls tam někdy?"

"Ne. V Georgii jsem nebyl. A co děláš? Jsi sekretářka nebo průvodkyně v muzeu nebo co vlastně?"

"Nic ... Nic nedělám a nic nejsem. Táta má peněz jak třísek. Chodila jsem rok na universitu, ale nijak mě to nezušlechtilo. Co si myslíš o školách na Jihu?"

"Jsou lepší než ta střední škola, kam jsem chodil."

"Kde?"

"V New Yorku. Já jsem z New Yorku."

V klubovně se Brewster začal hýbat a udělal několik

nejistých kroků. Sklouzli jsme z barových stoliček a šli se

podívat, co se děje. Charlie stál opřený o zeď a zíral.

Klopy saka měl pozvracené.

"A hele, tady jste, to je prima. Děkuju mockrát, Jene. Mohs bys Dianu odvézt domů? Na mě leze nějaká chřipka.

Půjdu si lehnout. To bude nejlepší. Ze všeho nejlepší ...

No tak dobrou noc, dobrou noc. Spi sladce a nepouštěj si

nikoho do postele, Dianko! Ty, Jene, ty by sis měl dát

něco na to ucho. Co se ti stalo?"

To už jeho hlas dozníval ze schodiště a pak zmlkl

docela.

"Tak se mi zdá, že dnes v noci mám volno."

"Dovoliš, abych se zúčastnil?"

Svaly kolem úst se jí stáhly a chřipí se maličko rozšířila.

VIII

"To už chce setsakramentskej sadismus, tahat nás sem v tuhle nekřesťanskou dobu," šeptl mi Chris do ucha ve čtyři ráno. Bylo pondělí.

Díval se na Alfa Strattona, hladce oholeného Strattona v čerstvě vyžehlených khaki kalhotách a Wilsonském svetru, semišovou bundu přehozenou přes ramena, jak si před námi vykračuje, Mussolini hadr.

Byli tam ještě jiní spolkoví bratři. U vchodu, zahalen do deky jako nějaký ospalý navašský Indián, stál jistý Milleard Zajac z Filadelfie. Byl to tichý, podmračený kluk, který jako by se dostal do bratrstva nedopatřením. Mill hrozně toužil někam patřit. Úraz byl, že nikdo netoužil, aby Mill patřil zrovna k němu. Dále se tam vyskytoval Garry Farquahard, obecně zvaný větrovej cucák. V noci se ožíral o samotě v suterénu a tak mu jaksi nedošlo, že Pekelný týden je všechno jiné než pokračování masopustních veselíc.

Chris otevřel ústa, aby mi ještě něco pošeptal.

"Držet hubu!" zařval Alf. "Se mi zdá, že vám, vy lazaři, ještě nedopadlo, co jste zač. Co seš zač?" Alf nadzdvihl holi jednému nevolníkovi bradu. "Co seš zač, ty šmrsko?"

"Jak prosím?"

"Ptám se tě, co hergot seš?"

"Aha ... Já jsem prosím nevolník. Jsem nevolník bratrstva Beta Pí."

"Výborně. A co je nevolník bratrstva Beta Pí?"

"Je to lepší nevolník než nevolník každého jiného bratrstva na světě, prosím."

"Ale ...?"

"Ale přesto stojí za mň než to nejimizernější velrybí hovno na samém dně oceánu, prosím."

"Správně, správně."

Alf se před námi špacíroval sem a tam a vychutnával ty nezapomenutelné chvíle.

"A teď: co je ze všeho na světě nejlepší?"

Odpověděli jsme jako jeden muž:

"Bratrstvo Beta Pí!"

To se Alfovi náramně líbilo a dal nám to třikrát opakovat, až jeden Delták na druhé straně ulice otevřel okno a zařval:

"Strattone, ty hajzle jeden, jestli ten tvůj dobytek nepřestane hulákat, skočím tam a vlastnoručně ti vrazím tu tvou hůl do prdele!"

"Dobrá," řekl Alf, jako by Deltáka neslyšel, ale přece jen poměrně tiším hlasem, "pokračujeme."

Ukázal na hromadu jutových pytlů.

"Tohle jsou vaše trička. Budete je nosit celej tejdén ... Voblíct!"

Naklusali jsme k té kupě. Bratři slezli se schodů a mlátili nás přes zadky, zatímco jsme si rozebírali pytle s vystřiženými děrami pro hlavu a paže. Pak jsme se zase poklusem vrátili na svá místa, vydatné pobízení sprostými nadávkami. Svaly nám bezděčně cukaly zimou, když jsme se svlékali do pasu a natahovali si pytle.

"Tak se mi to líbí," poznamenal Alf, když jsme zase před ním stáli v pozoru.

"Počítám, že se v nich budete cejtit moc příjemně, je to materiál z dovozu ... Tak dál: tenhle tejdén budete spát v domě bratrstva. Teda s tím spaním to nesmíte brát

doslova. Práce bude jak na kostele, a to hned od dnešního rána. Mimochodem, pane Merwine, slyšel jsem, že jste byl ve Washingtonu za nákou utahanou kurvou, a teprve před pár hodinama jste se vrátil. To chce vopatrnost. Nemůžeme riskovat, že nás všechny nakazíte, a proto máte ode dneška zakázáno používat společný jídelní příbory. Ale žádnéj strach. Tadyhle máte něco vyrobenýho extra špeci pro syfilitika."

Hodil mu plechovku se zubatě ofíznutým okrajem. Páchla močí.

Viděl jsem, jak si Chris nehlasně ulevil: "Ty svině!"

"Uvniť na černý tabuli máte vyvěšenej seznam, a z toho poznáte, kterejm třem bratrům budete sloužit. Každěj tam vedle svého jména napsal, co chce k snídani a kdy mu to máte naservírovat. Nezvorejte to, protože každá zbodlina se trestá vejpraskem. A mějte na paměti, že v Pekelným tejdnu se vejprask udílí zásadně jen na holou. No a teď, než se uprdelíte ve sklepe a začnete čistit tu haldu zablácenejch bot, která vás tam čeká, uděláme si malou rozvečičku. Běžte támhle o kus dál a pak klusejte za tím pontiakem. Pohyb, smradi!"

První se svalil cvalda jménem Crane a zůstal ležet. Bratři, kteří se vykláněli z okénka pontiaků, na něho vychrstli kbelík vody a proud zběsilých nadávek. Pak jsme následovali Chris a já, ráz naráz, jeden za druhým. Rozvečička skončila krátce před šestou. Dopotáceli jsme se do domu bratrstva učení, zpocení, vztekli. Sedli jsme si beze slova k té hromadě bot a ponořeni do trudných myšlenek, začali jsme seškrabovat zaschlé bláto ze škrpálů spolkových bratři.

Po tomto grandiózním zahájení spěl Pekelný týden plnou parou k mohutnému finále, totiž k Pekelné sobotní noci. Všichni bratři přestali randit a soustředili se plně na triumfální vyvrcholení náročného celoročního

experimentu – na poslední pokus o zušlechtní mrzkých nevolníků.

Čistili jsme boty a vybírali pětadvacetníky ze záchodových mís, kam je bratři po vykonané velké potřebě naházeli.

Pili jsme kávu se solí místo s cukrem. Mně se podařilo, když jsem po prvním hltu vystřelil ven, abych se vyzvracel, tak rozjařit celou jídelnu, že jsem musel svůj výkon následující večer opakovat. Chris prohlásil, že radši nebude jíst, než aby používal plechovky, kterou mu dal Stratton. V tomto bodě nakonec ustoupili, pod tou podmínkou, že tedy nebude celý týden nic jíst. Stratton ho sledoval téměř na každém kroku jako ostříž, ale nic naplat, někdy si přece musel zdřimnout. A v těch chvílích Chris doháněl kalorie koblihami z kavárny na rohu, které jsme mu propašovali do suterénu budovy bratrstva.

Během toho příšerného týdne nevolníci ukázali svou pravou tvář. V čele tvrdých fanatiků stál tloušťák Crane, jemuž Pekelný týden splnil všechny nejtajnější sny. Strávil dětství v drahých soukromých školách v Connecticutu, daleko od tatínka, inženýra, který si nadával šrajtoflí v Bolívii, i od maminky, která žila na hromádce s filmovým producentem. Pro Crana byl každý výprask láskyplným pohlažením z rukou jeho nových rodičů, každá sprostá nadávka důkazem, že o něho někdo pečuje.

Sem tam i některý jiný nevolník odmítl zúčastnit se našich pletich, ale ti trpěli tiše a bez nadšení. Byli to konzervativci, a nechtěli riskovat, že svou situaci ještě zhorší.

Já ten týden přechkal v naději, že mi tato mučednická zkušenost nějak prospěje, ale v tom jsem se zklamal. Mučednictví musí mít cíl, musí mít výsok, má-li působit lákavě; a tohle byla přinejmenším jen nechutná parodie.

V sobotu ráno na mě čekal v poštovní schránce

bratrstva dopis z Valdosty v Georgii. Já se sice do budovy nedostal, ale Chris tam zaskočil, propašoval dopis ven a předal mi jej v hodině geologie.

Diana říjela. Nejprve mi připomněla žhnoucími slovy události minulého víkendu a pak následovalo mírně pornografické blouznění o našich budoucích schůzkách. Bezprostřední následek byl ten, že se mi přednáška o morénách, erozích a komolých ostrozích rozplynula vniiveč. Místo trojbokého ledovce mezi dvěma předěly, který dr. O'Brien promítal na plátno, viděl jsem dvě stehna a vlhký stydký koberec. Velikost toho obrazu mě uchvátla. Cívil jsem na ten podivný jev, celý zpocený blahým očekáváním, že se ty dvě rozsledliny užž oddálí a já vklouznu do toho vlahého nitra, a jako Ali Baba se budu prodírat za pokladem.

„Musíš na velikonoce přijet sem,“ psala Diana. „Chtěla jsem se rozjet do Lauderdale a sejít se s Tebou tam (některý bráška by Tě určitě svez – třeba Brewster, ha ha!), ale nemá to cenu. Tam bysme se neužili. A vůbec, tamější hoteliéři si myslí, že musejí zaskakovat za mravnostní policii. Ani mi nenapadne, nechat si od nich vyprat hlavu, o té druhé části těla nemluvě. Mohlo by se tím poškodit zavlažování a Václav by na to doplatil. Svez se nějak do Atlanty a já si tě vyzvednu. Souhlas?“

Než jsem mohl skočit na autobus, musel jsem si odbyt ještě jednu maličkost – Pekelnou noc. V šest večer se všech dvanáct nevolníků ve špinavých modrácích a roztrhaných košilích tiše dopravilo před Pershing Hall. Bylo už tma, když jsme se vydali z kopce dolů k domu bratrstva. Každý z nás byl sám se svými myšlenkami a ty nebyly nijak růžové. U vchodu nás čekal Alf Stratton ve vojenské košili a v rajtkách, ruce skřížené na prsou, nohy rozkročené, bradu vystřčenou – už zase Mussolini, jako když ho vystřihne.

„Kde jste se flákali, sráči? Máte pětadesát vteřin zpoždění.“